

Производството е по реда на Глава Трета, раздел V (чл. 58д - чл. 63д) от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалба на „*****“ ЕООД, ****, подадена чрез адв. Р. В. от САК, срещу Наказателно постановление (НП) № 653344-F643561 от 08.08.2022 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – София, с което на основание чл. 182, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 16 078,67 лева за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС. В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на процесното НП от процесуалноправна и материалноправна страна. Твърди се, че в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в издаденото въз основа на него НП нарушението не е описано по достатъчно ясен и недвусмислен начин, тъй като не става ясно дали жалбоподателят е санкциониран за това, че не е отразил в дневника за продажбите издадените от него данъчни документи или отчетите за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС, както и дали е санкциониран за това, че не е отразил фактурите в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени, или не ги е отразил в дневника за продажбите за следващия данъчен период. Развиват се доводи за маловажност на случая, тъй като неотразяването на фактурите се дължи на пропуск на задълженото лице, който е бил коригиран по инициатива на самия жалбоподател и не са настъпили вреди за държавния бюджет. По изложените съображения се прави искане за отмяна на НП, а в условията на алтернативност се иска наказателното постановление да бъде изменено, като санкцията бъде индивидуализирана на основание чл. 180, ал. 4 от ЗДДС. В съдебно заседание жалбоподателят „*****“ ЕООД, редовно призован, се представлява от адв. Р. В. от САК, която поддържа жалбата и по изложените в нея съображения моли наказателното постановление да бъде отменено. Претендира присъждане на разноски по делото. Въззиваемата страна – заместник-директора на ТД на НАП – София, се представлява от юрк. Ралева, която пледира за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийски районен съд, след като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното: „*****“ ЕООД, ****, е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България със седалище в гр. София и адрес на управление – район „*** Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 24.10.2011 г. на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДДС. С резолюция № П-22221121167949-ОРП-001/24.09.2021 г. на орган по приходите била възложена проверка за установяване на факти и обстоятелства по отношение на „*****“ ЕООД, ****. В хода на проверката на дружеството било връчено на 14.10.2021 г. искане за представяне на документи и писмени обяснения с № П-22221121167949-040- 001/13.10.2021 г. по електронен път на имейл адрес vharizanova@bestbrandsbg.com. Във връзка с това, от дружеството били представени множество документи по електронен път. След запознаване със същите свидетелката ***, главен инспектор по приходите в НАП при ТД на ***, установила, че дружеството-жалбоподател в качеството си на доставчик е издало през месец юли 2021 г. тридесет и шест броя фактури (всички подробно изброени и посочени в АУАН и НП) на дружества - клиенти, с обща данъчна основа на всички посочени фактури в размер на 80 393,29 лева и ДДС в общ размер на 16 078,67 лева. В хода на извършената проверка било установено, че издадените от „*****“ ЕООД през месец юли 2021 г. и посочени в НП фактури не били отразени в дневник - продажби и в справките - декларации (СД) по ЗДДС за данъчен период месец юли 2021 г. Св. Антова констатирила, че една част от тези фактури била отразена в дневник за продажби и СД по 2 Този файл е копие на електронно подписан документ. ЗДДС от дружеството в данъчен период месец септември 2021 г., а останалата част от фактурите била отразена в дневник за продажби и СД по ЗДДС от дружеството в данъчен период месец октомври 2021 г. Съобразно горното било констатирано, че неотразяването на тези фактури в дневника за продажби и СД по ЗДДС в данъчен период месец юли 2021 г. е

довело до определяне на данък (ДДС) в по-малък размер за посочения период (м. 07.2021 г.), а именно ДДС в размер по-малък с 16 078,67 лева, тъй като резултатът, деклариран от дружеството със СД по ЗДДС вх. № 22111230673/13.08.2021 г. за данъчен период м. юли 2021 г., бил 5 098,58 лева – ДДС за внасяне, вместо данък (ДДС) за внасяне в размер на 21 177,25 лева. (сборът между 16 078,67 лева – ДДС за внасяне по процесните фактури и 5 098,58 лева – деклариран от дружеството ДДС за внасяне), т.е. с 16 078,67 лева по-малко, в резултат на неотразяването на процесните фактури в данъчен период м. юли 2021 г. Начисленият по посочените фактури данък (ДДС) в размер на 16 078,67 лева е следвало да постъпи в бюджета в срок до 16.08.2021 г., а същият бил внесен на 13.10.2021 г., 15.11.2021 г., 24.11.2021 г., 26.11.2021 г., 15.12.2021 г., 20.12.2021 г. и на 23.12.2021 г. Въз основа на констатациите от проверката, св. *** съставила срещу дружеството-жалбоподател АУАН № F643561/21.02.2022 г. за нарушение на чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС, извършено на 17.08.2021 г. в*** – София. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели при неговото съставяне и на упълномощен представител на „*****“ ЕООД, който получил екземпляр от акта срещу подпис, като не посочил обяснения или възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения срещу акта. На база на така съставения АУАН № F643561/21.02.2022 г. било издадено процесното наказателно постановление № 653344- F643561/08.08.2022 г. от заместник-директора на ТД на НАП – София, с което на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на „*****“ ЕООД била наложена „имуществена санкция“ в размер на 16 078,67 лева за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС. Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните доказателствени материали: показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел *** (кто съставител), заверени копия на фактури, подробно описани в НП, справки-декларации за ДДС за м. юли, септември и октомври 2021 г., извлечения от системата - дневници за продажби за м. юли, септември и октомври 2021 г., както и останалите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Съдебният състав извърши внимателна преценка на показанията на св. 3. Този файл е копие на електронно подписан документ. Оригиналът е подписан от Maria Angelova Doncheva на 01.08.2023 г. в 18:02:43 ч. Актът е постановен на 01.08.2023 г. Силвия Антова и прецени, че те са пълни, последователни и логични, без вътрешни противоречия, като в тях акто съставителят излага своите преки и непосредствени възприятия относно извършената проверка, констатираното нарушение и съставянето на процесния АУАН. За изясняване на обстоятелствата по делото способстват и писмените доказателства по делото, които са надлежно приобщени към доказателствените материали по делото, затова съдебният състав ги кредитира, доколкото същите допълват събраните от съда гласни доказателства. Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съдебния състав изяснява по несъмнен начин фактическата обстановка, възприета от съда, като същите са непротиворечиви помежду си и не се налага обсъждането им по реда на чл. 305, ал. 3, изр. 2 от НПК. При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното: Жалбата е процесуално допустима, тъй като изхожда от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията на съда в тази насока са следните: При извършената служебна проверка, съдебният състав не констатира допуснати в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с материалната и териториална компетентност на съответните длъжностни лица. Съгласно разпоредбата на чл. 193, ал. 2 от ЗДДС актовете за нарушение се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Процесният АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице в изпълнение на правилото на чл. 193, ал. 2 от ЗДДС, а именно от***, на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на ***. Атакуваното НП

също е издадено от компетентен орган –заместник-директора на ТД на НАП – София, който е оправомощен от изпълнителния директор на НАП със Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г. (л. 38-40) да издава наказателни постановления за нарушения по чл. 182 от ЗДДС. Спазени са и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП. Съдебният състав намира, че двата процесуални акта съдържат визирания в чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити. Нарушението е описано достатъчно ясно, отразени са и датата и мястото на неговото извършване. Както в АУАН, така и в НП като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС, която съответства на словесното описание на нарушението – неотразяване в дневника за продажби и в справка-декларация на фактури в периода, в който са издадени. АУАН е съставен в присъствие на двама свидетели по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН и на упълномощен представител на дружеството –нарушител, на който актът е предявен и връчен в деня на съставянето му, поради което не са налице нарушения на процедурата по съставяне и връчване на акта. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството-жалбоподател и които да обосновават отмяната на НП само на това основание. Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя „*****“ ЕООД е ангажирана за нарушение на чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Регистрираното лице е длъжно да отрази информацията от регистъра по чл. 123, ал. 5 от ЗДДС в дневника за продажбите за данъчния период, през който тази информация или промените в нея са отразени в този регистър, включително при замяна на лицето по чл. 15а, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и връщане на стоките в държавата членка, от която са били изпратени или транспортирани, като съдържанието на информацията и начинът на нейното отразяване се определят с правилника за прилагане на закона. За всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС. Заедно със справка-декларацията регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за съответния данъчен период. Справките - декларации и отчетните регистри се подават до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят (съгласно чл. 125, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 от ЗДДС). От тук съответно следва, че всяко регистрирано по ЗДДС лице е длъжно до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят документите да е подало справка - декларация и отчетен регистър, в който да е отразило данъчните документи, както и отчетите за извършени продажби в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. За данъчния период юли 2021 г. това е следвало да се случи до 16.08.2021 г. включително (доколкото 14.08.2021 г. е неprisъствен ден – събота, а първият следващ работен ден е 16.08.2021 г. – понеделник). От доказателствата по делото безспорно се установи, че „*****“ ЕООД е имало задължението да отрази издадените от него през месец юли 2021 г. 36 броя фактури (подробно изброени и посочени в АУАН и НП) в дневника за продажбите и в справка-декларация по ЗДДС за данъчния период месец юли 2021 г., но не го е сторило, като с бездействието си от обективна страна е осъществило състава на административно нарушение по чл. 124, ал. 2, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС. Както в АУАН, така и в НП правилно са определени датата и мястото на извършване на нарушението. В случая последното е извършено на 17.08.2021 г. – първият ден, следващ изтичането на срока, в който „*****“ ЕООД е имало задължението да подаде справка - декларация за месец юли 2021 г., ведно с регистър дневник за продажбите за същия данъчен период, в който да включи и процесните 36 броя фактури, като това задължение е следвало да бъде изпълнено в компетентната териториална дирекция на НАП за дружеството, а именно офис „*** Доколкото отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна, субективната страна на

нарушението не подлежи на обсъждане от съда. Развитите в жалбата доводи за инициативата на санкционираното лице да коригира данните и за прилагане на чл. 126 от ЗДДС не се приемат като оневиняващи обстоятелства от съдебния състав. Правната възможност, която чл. 126 от ЗДДС дава на задължените по ЗДДС лица, не изключва носенето на административнонаказателна отговорност за нарушение по чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, тъй като срокът по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС не се удължава, видно от чл. 126, ал. 3 от ЗДДС. Неоснователно е направеното възражение от жалбоподателя, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Следва да се има предвид, че законът поставя завишени изисквания към търговеца за спазване на установения в страната данъчен режим при осъществяване на търговската дейност, включително и когато възниква само заплаха за този режим, без наличие на настъпил вредоносен резултат за държавния бюджет. В конкретния случай се касае за формално нарушение, за което законът не предвижда настъпване на вреди, но неизпълнението на задължението по чл. 124, ал. 2 от ЗДДС от страна на дружеството-жалбоподател е застрашило с достатъчен интензитет особено значими обществени отношения, защото е довело до неправилно определяне на данъка в по-малък размер. Касае се за регулиране на обществени отношения с финансов характер, като начисляването и съответно срочното внасяне в бюджета на данъчните задължения е от голямо значение, защото чрез събраните парични средства държавата упражнява специфичните си функции. Ето защо не е налице маловажност на случая и предвид обстоятелството, че процесното нарушение касае неизпълнение на задължение за данъчен период м. 07.2021 г., като изискуемият данък е следвало да постъпи в бюджета до 16.06.2021 г., а е бил окончателно внесен на 23.12.2021 г. По обективните си характеристики извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с аналогични нарушения от същия вид. Административнонаказващият орган правилно е приложил санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1 от ЗДДС, която предвижда, че на юридическо лице, регистрирано по ЗДДС, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се налага имуществена санкция в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1 000 лева. В разглеждания казус в резултат на неотразяване на издадените 36 броя фактури в отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за данъчен период – месец юли 2021 г. се е стигнало до определяне на данъка върху добавената стойност в по-малък размер с 16 078,67 лева, в какъвто размер е и наложената на дружеството - въззивник имуществена санкция. Размерът на имуществената санкция е определен в закона и по арг. от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН не може да бъде намаляван. С оглед времевия интервал между процесния данъчен период (м. 07.2021 г.) и данъчните периоди, през които фактурите, издадени през м. юли 2021 г., са били отчетени (м. 09.2021 г. и м. 10.2021 г.), привилегированият състав на чл. 182, ал. 2 от ЗДДС в случая е неприложим. Санкционната разпоредба на чл. 180, ал. 4 от ЗДДС, за чието приложение претендира въззивникът, също е неприложима в конкретния случай, доколкото тя касае различен състав на административно нарушение, а именно – когато регистрираното лице, което като е длъжно, не начисли данъка съгласно чл. 86 от ЗДДС в предвидените срокове. Въпреки това съдът счита, че са налице основания за намаляване размера на имуществената санкция. От материалите по административнонаказателната преписка е видно, че наказаното лице се е ползвало от възможността по чл. 58г ал. 2 ЗАНН и е отправило в 14 - дневен срок от връчване на АУАН до наказващия орган предложение за приключване на административнонаказателното производство със споразумение. Административнонаказателното производство не е приключило със споразумение, а вместо това наказващият орган е издал НП, с което е наложил на жалбоподателя имуществена санкция, без да е изложил съображенията си нито в отделен акт, нито в обжалваното НП, нито в мотивирано постановление по чл. 58г ал. 13 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 58г, ал. 15 ЗАНН предвижда, че издаването на наказателно постановление, без да е направено

предложение по чл. 58г ал. 1 изр. второ не е съществено нарушение на процесуалните правила, но във всички случаи, когато не са налице пречките по чл. 58г, ал. 2 ЗАНН, е налице неизпълнение от страна на административнонаказващия орган на негово законово правомощие, което ако беше изпълнено би поставило жалбоподателя в по-благоприятно положение. Административнонаказващият орган е длъжен при наличието на законовите предпоставки да приключи производството със споразумение и не разполага със свобода на преценката дали да стори това, тъй като това напълно би обезсмислило законовия институт. Нарушението, допуснато от наказващия орган обаче е отстранимо в производството по съдебно обжалване на наказателното постановление като съдът следва да намали размера на наложената имуществена санкция до този, предвиден в чл. 58г ал. 16 вр. ал. 8 ЗАНН. За административното нарушение по чл. 182 ал. 1 ЗДДС е предвидено, че се налага имуществена санкция в размер на 100 % от определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000, 00 лева. Предвид това на жалбоподателя следва да бъде наложена имуществена санкция в размер на 11255,07 лева (70 % от определения в по-малък размер данък от 16 078,67 лева). Наказателно постановление следва да бъде изменено, като размерът на наложената на въззивника имуществена санкция бъде намален. При този изход на делото и доколкото НП не е изцяло отменено правото на разноси се поражда в полза на въззиваемата страна. В конкретния случай АНО е бил защитаван от юрисконсулт, като до приключване на разглеждането на делото в съдебното заседание е депозирано искане за присъждане на възнаграждение за извършеното процесуално представителство. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който от своя страна препраща към чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съгласно който възнаграждението е в размер от 80 до 150 лева. Предвид фактическата и правната сложност на делото и извършените действия, съдът счита, че справедлив размер на конкретното възнаграждение се явява 80 /осемдесет/ лева. Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, съдът